

Tuntematon tinasotilas

Nuorten kansanedustajien leikkihuoneen lattialla lojui hallituksen esityslistojen ja muiden purulelujen joukossa kolme pientä tinasotilasta, nimeltään Maltshév, Petrov ja Harlamov. Kukaan ei ollut ehtinyt leikkiä niillä aikoihin, joten pitkästys vaivasi, tunnelma oli apea ja mielet maassa.

Mutta yhtäkkiä Petrov terästyi:

—Camaan jätkät! Tsemppaista tsemppaista, tähän menee muuten ihan nynnyilyksi. Aletaan vaikka äskoopeeta. Apitir, mä olen Sinisalo.

—No mä olen sitten ainakin Saarinen, kiirehti Harlamov heti perään. Ja Maltshév jää Kemp-paiseksi, hähähää.

—Enkä ala Kemp-paiseksi. Jos mä en saa olla joku muu niin mä en ala ollenkaan. En minä muista vitsejäkään, niuhotti Maltshév itku kurkussa.

—Kato se rupee poraan. Maman-Maltshév, pelti-Kemp-painen! ilkkuivat toiset tinasotilaat, mutta heltyivät sentään lopulta, koska kahdestaan ei olisi ollut yhtään kivaa:

—No hyvä on, leikitään sitten demareita, ja sä saat valita ekaksi kuka haluat olla.

—Jaa, ottiatuota, Maltshév jahkaili. Mikähä mää ollenka olisinka? Jos mää olisi porvari, nii Kekkonen olis sosialisti, vaan jos se on porvari nii mikä mää sitte olenka? Mää ihmettele oike ittiän. Suame sankari mää ole. Ku vaa loppuis toi kauhia humina pääst. En sunka mää vaan ole saanu sin vikka?

—Ei helkkari, tuosta ei kyllä ikinä saa mitään selvää, hermos-

tui Harlamov, joka oli ajatellut itselleen Sorsan osaa. —Olisitko sinä sitten Vennamo? hän kysäisi Petrovilta.

—En varmana! parahti Petrov kauhistuneena. —Ja onko se sitä paitsi edes varsinainen demari koko mies?

—No no, älähän nyt, leikkiähän se vain oli. En minä sitä sanonut loukkaavassa mielessä, ja jos se sellaisena on käsitetty, pyydän anteeksi, Harlamov yritti lepytellä.

Mutta Petrov oli pitkään puhumatta ja murjotti, uhkasi jopa ettei ala Harlamovia enää ikinä.

—Eipä tunnu onnistuvan demarileikkikään, huokaili Harlamov harmissaan. —Mutta entäs kepu, olisihan sekin tyhjää parempi?

—Ei me voida sitäkään, kun yksi joutuisi kumminkin Väyryseksi, huomautti jahkailustaan selvinnyt Maltshév, joka oli itseksensä todistanut Paasikiven trotskilaiseksi ja Mannerheimin anarkistiksi, sillä edellytyksellä että Svinhufvud oli aito maolainen.

—Ai niin, tosiaan. Ei tästä kuulkaa veljet taida tulla mitään koko pelistä. Keksitään jotain muuta.

—Jos kerrottaisiin vitsejä, ehdotti Maltshév.

—Joo, kerrotaan, innostui Harlamovkin. Minä voin aloittaa. Olettekos kuulleet juttua siitä suomalaisesta kansanedustajasta, joka meni saunailtaan ihan tinassa...

Mutta sen pitemmälle pieni tinasotilas ei milloinkaan päässyt. Juuri silloin nimittäin avautui leikkihuoneen ovi. Sisään astui kansanedustaja. Hän oli etsimässä jotain virikettä ryhmäkokouksen ajaksi, koska ei ryhmästä pois potkittuna päässyt kokoukseen mukaan.

Kuului ilkeä rusahdus, kun kansanedustajan antura laskeutui pienten vitsejä kertovien tinasotamiesten niskaan. Lattialle jäi vain vähän murenia, jotka siivooja siivosi tuota pikaa roskapönttöön. Kukaan ei käynyt koskaan laskemassa kukkia tuntemattoman tinasotilaan haudalle.